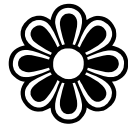

FRED

BAHÁ'Í FORLAGS STUDIESERIE NR. 1

FRED

BAHÁ'Í FORLAG
OSLO 1986

Disse sitatene er utvalgt fra en samling som
Det Universelle Rettferdighetens Hus
sendte ut i august 1985.

Utvalg og oversettelse er samordnet av
Bahá'í-samfunnets fordypningskomité.

© Bahá'í Forlag 1986

Elektronisk versjon 2010

ISBN 82-90224-09-5

UTDRAG FRA BAHÁ'U'LLÁHS SKRIFTER

Dette er dagen på hvilken Guds ypperste gaver strømmer ut over menneskene, dagen hvorpå Hans mektigste nåde har gjennomtrengt alle skapte ting. Det påhviler derfor alle verdens folk å bilegge sine uoverensstemmelser og i fullkommen enighet og fred dvele i skyggen av Hans omsorgs og kjærlige godhets tre. Det påhviler dem å holde fast på alt som, på denne Dag vil bidra til høyning av deres stilling, og til fremme av deres beste interesser.

(Glimt fra Bahá'u'lláhs skrifter, s. 3–4.)

Guds formål med å sende Sine Profeter til menneskene har to sider. Den første er å befri menneskenes barn fra uvitenhetens mørke og lede dem frem til lyset av sann forståelse. Den annen er å sikre menneskeslekten fred og sinnsro, og tilveiebringe alle de hjelpemidler hvorved disse kan grunnlegges.

(Ibid, s. 58.)

Det største Vesen har, idet Han ønsker å åpenbare det som beforder fred og ro for verden og fremskritt blant folkene, skrevet: Den tid må komme da den tvingende nødvendighet av å holde en stor, alt-favnende sammenkomst av mennesker, vil bli universelt forstått. Jordens herskere og konger må nødvendigvis være tilstede, og idet de tar del i forhandlingene, må de søke å finne måter og midler til grunnleggelsen av verdens Store Fred blant menneskene. En slik fred krever at stormaktene skal være helt enige innbyrdes, for at der skal bli ro blant jordens folk. Skulle en konge reise seg og gripe til våpen mot en annen, må de andre reise seg i forening for å hindre ham i det. Hvis dette blir gjort, vil verdens nasjoner ikke lenger behøve noen væpnet styrke, unntaken for det formål å bevare sikkerheten i sine riker, og for å opprettholde indre orden innenfor sine områder. Dette vil sikre fred og tilfredshet for ethvert folk, regjering og nasjon. Vi våger å håpe at jordens konger og herskere, som er et speilbilde av Guds nådige og allmektige navn, må nå frem til denne stilling, og verne menneskeheten fra tyranniets angrep.

(Ibid., s. 185–186.)

Rådslå sammen, og la deres anliggende kun være det som gavner menneskeheten og som bedrer dens kår... Betrakt verden som det menneskelige legeme, som, skjønt det var skapt helt og fullkomment, av forskjellige årsaker er blitt angrepet av alvorlige lidelser og sykdommer. Ikke én dag oppnådde det ro, nei, dets sykdom ble snarere ytterligere forverret ettersom det ble behandlet av ukyndige leger, som gav sine verdslige begjær frie tøyler og som derved feilet stort. Og selv om en del av legemet på et visst tidspunkt ble helbredet av en kyndig lege, så forble resten angrepet som før.

(The World Order of Bahá'u'lláh, utdrag av tavlen til dronning Victoria, s. 39.)

De som besitter rikdom og er ikledd autoritet og makt, må ha den dypeste respekt for religion. I sannhet, religion er et strålende lys og en uinntakelig festning for verdens folks beskyttelse og velferd, for frykten for Gud ansporer mennesket til å holde fast ved det som er godt og sky alt ondt. Skulle religionens lampe bli formørket, vil kaos og forvirring følge, og rettferdighetens, roens og fredens lys ville opphøre å skinne. Om dette vil ethvert virkelig forstandig menneske bære vitnesbyrd.

(Tablets of Bahá'u'lláh revealed after the Kitáb-i-Aqdas, s. 125.)

... Den Dag nærmer seg da alle folk i verden har antatt et universelt språk og en felles skrift. Til hvilken by et menneske enn måtte reise, vil det være som å komme til sitt eget hjem når dette er oppnådd. Disse ting er av en tvingende og absolutt nødvendighet og viktighet. Det påhviler dessuten ethvert menneske med innsikt og forstand å bestrebe seg for å overføre det til virkelighet og handling som er blitt skrevet... Den er i sannhet et menneske, som i dag stiller seg til tjeneste for hele menneskeheten. Det Store Vesen sier: Velsignet og lykkelig er den som reiser seg for å fremme jordens folks og slekters beste interesser. Et annet sted har Han forkynt: Det tilkommer ikke ham å rose seg som elsker sitt eget land, men heller ham som elsker hele verden. Jorden er

bare ett land og menneskeheten dets innvånere.

(Glimt fra Bahá'u'lláhs skrifter, s. 186.)

Menneskeslektens tilfredshet, dens fred og trygghet er uoppnåelig unntagen og inntil dens enhet er fast grunnlagt. Denne enhet kan aldri oppnåes så lenge de råd som den Høyestes Penn har åpenbart, forblir upåaktet.

(Ibid., s. 213.)

UTDRAG FRA 'ABDU'L-BAHÁS SKRIFTER

Den sanne sivilisasjon kommer til å utfolde sitt banner i verdens midte så snart et visst antall av dens fremragende, høysinnede statsoverhoder – i seg selv lysende eksempler på hengivenhet og handlekraft – reiser seg for menneskenes velferd og lykke med besluttsomhet og klarsyn for å grunnlegge den universelle freds sak. De må gjøre fredssaken til gjenstand for alminnelig rådslagning og ved alle midler de har til rådighet søke å opprette et forbund av verdens nasjoner. De må slutte en bindende overenskomst og opprette en pakt med fornuftige, ukrenkelige og klare bestemmelser. De må kunngjøre den for hele verden og innhente hele menneskeslektens godkjennelse av den. Dette ypperste og edle foretagende – den virkelige kilde til fred og velvære for hele verden – bør betraktes som hellig av alle som bor på jorden. Alle menneskehetens krefter må mobiliseres for å sikre at denne Største Pakt blir fast og varig. I denne altomfattende pakt bør hver eneste nasjons mål og grenser være klart fastlagt. Prinsippene for regjeringenes forbindelser med hverandre bør være tydelig angitt og alle internasjonale avtaler og forpliktelser brakt på det rene. Likeledes bør omfanget av hver regjeringes stridskrefter være nøye avgrenset, for dersom en nasjons krigsforberedelser og militære styrker skulle tillates å øke, ville de vekke mistanke hos andre. Grunnprinsippet i denne høytidelige pakt bør være så fast at dersom en regjering senere skulle krenke

noen som helst av dens bestemmelser, burde alle regjeringer på jorden reise seg for å bringe den til full underkastelse. Ja, menneskeslekten som helhet burde endog bestemme at ethvert tilgjengelig middel skulle brukes for å ødelegge en slik regjering. Hvis dette sterkeste av alle botemidler ble anvendt på verdens syke legeme, ville verden utvilsomt helbredes for sine sykdommer og forbli trygg og sikker for alltid.

Merk at hvis en slik gledelig situasjon ville bli virkelighet, ville ingen regjering ha noe behov for å samle lager av våpen, heller ikke føle noe behov for å produsere stadig nye våpen for å erobre den menneskelige rase. En liten hær for indre sikkerhet, for å holde i sjakk kriminelle og urolige elementer og for å hindre lokal uro, ville være nødvendig – ikke noe mer. På denne måten ville hele befolkningen bli avlastet for den tyngende byrden av utgifter som i dag går til militære formål, og for det andre ville mange mennesker slutte med å bruke all sin tid på å konstruere nye ødeleggelsesvåpen – disse vitnesbyrd om grådighet og blodtørstighet, så uforenlige med livets gave – og de ville isteden bruke sine anstrengelser til å produsere ting som var til fordel for menneskenes eksistens og fred og velvære, og ville bli årsak til universell utvikling og velstand. Da vil enhver nasjon på jorda regjere med ære, og ethvert folk vil leve i ro og tilfredshet.

(The Secret of Divine Civilization, s. 64–66.)

Kaos og forvirring øker daglig i verden og vil nå en slik intensitet at menneskeheten vil settes ute av stand til å utholde det. Når dette skjer, vil menneskene bli vekket og bli oppmerksomme på at religion er den uinntakelige festning og det åpenbare lys i verden, og at dens lover, formaninger og læresetninger er livets kilde på jord.

(Sitat fra 'Abdu'l-Bahá, gjengitt i brev fra Det Universelle Rettferdighetens Hus, datert 10. februar 1980.)

UTDRAG FRA 'ABDU'L-BAHÁS UTTALELSER

La dette århundre bli tidligere århundrer sol, hvis stråleglans skal vare evig, slik at menneskene i kommende tider skal forherlige det tyvende århundre og si at det tyvende århundre var lysenes århundre, at det tyvende århundre var livets århundre, at det tyvende århundre var den internasjonale freds århundre, at det tyvende århundre var de guddommelige nådegavers århundre og at det tyvende århundre har etterlatt spor som for alltid vil vare.

(The Promulgation of Universal Peace, s. 125–126.)

Verden har det aller største behov for internasjonal fred. Før den er opprettet, vil ikke menneskeheten oppnå ro. Det er nødvendig at nasjoner og regjeringer organiserer en internasjonal domstol som alle konflikter og uenigheter kan henvises til. Avgjørelsen i denne domstolen skal være endelig. Individuelle motsetninger vil bli behandlet av en lokal domstol. Internasjonale spørsmål vil bli fremsatt for den internasjonale domstol og på den måten vil årsaken til krig bli fjernet.

(Ibid., s. 301.)

Menneskehetens verden er i besittelse av to vinger: en mannlig og en kvinnelig. Så lenge disse to vingene ikke er likeverdige i styrke, vil ikke fuglen fly. Ikke før kvinnen får samme rang som mannen, ikke før hun får tilgang til de samme aktivitetsområdene, vil menneskehetens enestående muligheter bli virkeliggjort. Når de to vingene eller delene blir likeverdige i styrke og nyter de samme rettighetene, vil menneskets flukt bli opphøyet og bemerkelsesverdig. Derfor må kvinnen få den samme utdannelsen som mannen og alle ulikheter bli ordnet opp i. Gjennomsyret av den samme kraft som mannen og idet hun streber etter å tilegne seg alle former for menneskelige ferdigheter, vil kvinnen bli mannen likeverdig, og ikke før denne likhet er etablert, vil sann fremgang og oppnåelse for den menneskelige rase bli virkeliggjort.

De åpenbare årsakene som ligger til grunn for dette, er som

følger: Kvinnen setter seg av natur imot krig; hun er en talsmann for fred. Barna ble oppfostret og oppdradd av mødre som ga dem den første grunnleggende utdanning og som arbeidet iherdig for deres beste. Tenk for eksempel på en mor som med omsorg har oppfostret en sønn i tyve år frem til moden alder. Hun vil sannelig ikke finne seg i at denne sønnen skal rives i stykker og bli drept på slagmarken. Derfor, når kvinner nærmer seg mannens nivå i makt og privilegier med stemme- og styringsrett i menneskelige anliggender, vil krig ganske sikkert opphøre, for kvinnen er naturlig den mest hengivne og standhaftige talsmann for internasjonal fred.

(Ibid., s. 373.)

“Ved hvilken fremgangsmåte,” fortsatte spørgeren, “vil denne fred bli opprettet på jorden? Vil den komme umiddelbart etter en universell kunngjøring av Sannheten?”

“Nei, den vil fremkomme gradvis,” sa ‘Abdu’l-Bahá. “En plante som vokser for fort, varer bare en kort tid. Dere er min familie,” og han så seg om med et smil, “mine nye barn! Hvis en familie lever i enhet, vil store resultater bli oppnådd. Utvid sirkelen; når en by lever i et intimt fellesskap, vil større resultater følge, og et kontinent som er fullstendig forenet, vil likeledes forene alle andre kontinenter. Da vil tiden være inne for de aller største resultater, for alle innbyggere på jorden tilhører samme fedreland.”

(*‘Abdu’l-Bahá in London*, s. 106.)

UTDRAG FRA SHOGHI EFFENDIS SKRIFTER

Hva enten menneskeheten betraktes i lys av hvert menneskes individuelle atferd eller i lys av eksisterende relasjoner mellom organiserte samfunn og nasjoner, har den dessverre forvillet seg for langt og lidd for stort et forfall til at den kan reddes kun ved hjelp av bestrebelser fra de beste blant dens anerkjente herskere og statsmenn, uansett hvor uegennyttige deres motiver og hvor samlet deres handlinger måtte være, og uansett hvor uforbeholdne de måtte være i sin iver og hvor hengivne overfor dens sak. Ingen plan som den høyeste statsmannskunst kan komme frem til ved sine beregninger, ingen doktrine som de mest fremstående talsmenn for økonomisk teori kan håpe å fremme, intet prinsipp som de ivrigste moralister måtte streve for å innprente, kan til syvende og sist fremskaffe et fyldestgjørende grunnlag som en forvirret og splittet verden kan bygge sin fremtid på.

Ingen appell som verdens vise monne fremføre om gjensidig toleranse, samme hvor overbevisende nødvendig og inntrengende den er, kan berolige verdens lidenskaper eller hjelpe til å gjenvinne dens livskraft. Ei heller vil noen generell plan om internasjonalt samarbeide alene kunne lykkes i å fjerne roten til det onde som brutalt har rokket likevekten i dagens samfunn, uansett på hvilket aktivitetsområde den settes inn, uansett hvor sinnrikt uttenkt og hvor omfattende den måtte være. Ja, jeg vil til og med våge å påstå at selv om nettopp det samfunnsmaskineri som kreves for å forene verden politisk og økonomisk ble oppfunnet – et prinsipp som stadig oftere er blitt hevdet i den senere tid, så vil ikke engang dette i seg selv kunne frembringe motgiften mot den gift som uopphørlig tærer vekk livskraften hos organiserte folk og nasjoner.

Vi kan vel tillitsfullt forsikre at intet annet i det lange løp vil være i stand til å motvirke de indre oppløsningstendenser som, om de ikke kontrolleres, nødvendigvis vil fortsette å ete seg innover til marginen av et fortvilet samfunn, enn at man alment og uforbeholdent aksepterer det guddommelige program som ble forkynt

med slik klarhet og styrke av Bahá'u'lláh så langt tilbake som for seksti år siden.¹ For dette program uttrykker i sin essens den av Gud fastsatte plan for menneskehetens forening i denne tidsalder, og er forbundet med en urokkelig overbevisning om at hver eneste av dens forordninger er garantert å være virkningsfull. Mot en ny verdensorden av guddommelig opprinnelse, med et altomfattende perspektiv, med rettferdige prinsipper og utfordrende særtrekk – mot dette mål er det at en forpint menneskehet må strebe.

(Appell til nasjonene, s. 27–29.)

En form for overordnet verdensstat må nødvendigvis utvikles, og til fordel for den må alle nasjoner frivillig avstå fra ethvert krav om å føre krig, visse rettigheter til å ilegge skatt og retten til å være militært rustet, med unntak av de styrker som hvert land trenger for å kunne opprettholde orden innen sitt eget område. En slik overordnet stat må også ha til rådighet et internasjonalt utøvende organ, som er i stand til å håndheve den øverste, uangriperlige autoritet overfor ethvert oppsetsig medlem av verdenssamveldet. Den må ha et verdensparlament, hvis medlemmer må velges blant folkene i deres respektive land og hvis valg skal bekreftes av deres respektive regjeringer. Og den må ha en høyesterett, hvis kjennelse vil ha bindende virkning selv i tilfeller hvor de berørte parter ikke frivillig går med på å fremlegge sin sak for domstolens vurdering. I dette verdenssamfunn vil alle økonomiske skranker være avskaffet for bestandig, og det gjensidige avhengighetsforhold mellom kapital og arbeidskraft vil være utvetydig anerkjent. Alt oppstyr skapt av religiøse feider og fanatisme vil for alltid ha stilnet; rasehatets ild kommer til å ha sluknet for godt, og ett eneste internasjonalt lovverk kommer til å gjelde. Dette lovverk vil være resultatet av veloverveid skjønn fra de fødererte lands representanter, og vil således ha øyeblikkelig tvangsintervensjon ved de fødererte enheters samlede styrker som sitt sanksjonsmiddel. Og endelig vil de aggressive utslag av uregnelig og krigersk nasjonalisme være forvandlet til en dypt

¹ Skrevet i 1931.

rotfestet bevissthet om verdensborgerskap. Slik fremtrer i grove trekk den verdensorden som Bahá'u'lláh forutsa, en orden som kommer til å ansees som den fagreste frukt av en tidsalder i langsom modning.

(Appell til nasjonene, s. 37–38.)

Motgang må til – vedvarende, verdensomspennende og intens motgang, som sammen med kaos og altomfattende ødeleggelse vil skake nasjonene, vekke verdens samvittighet, desillusjonere massene, fremtvinge en radikal forandring i selve vår forståelse av samfunnet og til sist utvirke at menneskehetens løsrevne og blødende lemmer vokser sammen til ett eneste legeme, organisk forenet og udelelig... Det er nok å si at denne fullbyrdelsen av natur vil være en gradvis prosess og at den, slik Bahá'u'lláh selv har forutsagt, først må føre til etableringen av Den mindre fred – en fredsslutning som verdens nasjoner selv vil få i stand uten å kjenne til hans åpenbaring, og som vil innebære at de uten å vite det vil iverksette de generelle prinsipper han har fremsatt. Dette viktige og historiske skritt, som innebærer en dyptgripende omforming av menneskeheten – et resultat av at dens enhet og helhet blir alment anerkjent, vil føre til at massene blir åndeliggjort som følge av at bahá'í-troens natur blir anerkjent og de påstander den fremsetter, akseptert. Dette er de avgjørende forutsetninger for den endelige sammensmeltingen av alle raser, konfesjoner, klasser og nasjoner, som markerer inntoget av hans nye verdensorden.

Når dette er skjedd, da vil hele menneskehetens modenhetsalder bli proklamert og feiret av alle jordens folkeslag og nasjoner. Da vil banneret for Den største fred heises. Da vil det verdensomspennende herredømmet til Bahá'u'lláh – grunnleggeren av det Faderens rike som Sønnen forutsa og som Guds profeter før og etter ham har forventet, bli anerkjent, tiljublet og urokkelig grunnfestet. Da vil en verdenssivilisasjon bli født, blomstre og videreføres, en sivilisasjon med en livsrikdom verden aldri har sett og ennå ikke kan fatte. Da vil den evigvarende Pakt helt og fullt bli oppfylt. Da vil løftet som er nedtegnet i alle Guds bøker, bli virkeliggjort. Da vil planeten – ansporet til dåd av sine

innbygges almene tro på én Gud og deres troskap mot én felles åpenbaring – innenfor rammen av de begrensninger den er pålagt avspeile den strålende glans som Bahá'u'lláhs velde i sin herlighets fylde utstråler i *Abhá*-paradiset; da vil jorden gjøres til fot-skammel for hans trone i det høye og hilses med jubel som den jordiske himmel, og være i stand til å fullbyrde den ubeskrivelig høye skjebne som har vært fastlagt for den av Skaperens kjærlighet og visdom fra uminnelige tider.

(Appell til nasjonene, s. 76–78.)

I det samme brevet hvor han taler om «Den mindre fred», henvender han seg til jordens herskere slik: «*Forlik dere slik at dere ikke lenger vil trenge noen krigsmakt uten for å trygge deres områder og herredømmer... Vær forenet, o jordens konger, for dermed vil disharmoniens storm bli stillet blant dere, og deres folk finne ro, hvis dere er av dem som forstår. Skulle en av dere gripe til våpen mot en annen, reis dere da alle mot ham, for dette er intet annet enn åpenbar rettferdighet.*»

Den største fred på den annen side – en fred som uvilkårlig vil følge som en praktisk konsekvens av åndeliggjørelsen av verden og sammensmeltingen av alle dens raser, trossystemer, klasser og nasjoner – kan, slik Bahá'u'lláh forestilte seg den, ikke hvile på noe annet grunnlag, eller bevares gjennom noe annet virkemiddel, enn gjennom de ved guddommelig myndighet fastsatte forordninger som er antydnet i den verdensorden som forbindes med hans hellige navn.

(Appell til nasjonene, s. 59–60.)

UTDRAG FRA BREV SKREVET PÅ VEGNE AV SHOGHI EFFENDI

Beskytteren har også lest alle de vedlagte dokumentene med dyp interesse. Han er fast overbevist om at fredssaken, gjennom standhaftighet og samlet handling, til slutt vil triumfere over alle de mørke krefter som truer velferden og fremgangen for verden i dag. Men slike rent menneskelige bestrebelsler er utvilsomt virkningsløse med mindre de er inspirert og ledet av troskraft. Uten Guds hjelp, slik den skjenkes gjennom Bahá'u'lláhs budskap, kan fred aldri bli sikkert og tilstrekkelig etablert. Å overse bahá'í løsningen for verdensfred er å bygge på sandgrunn. Å anta den og anvende den er å gjøre fred til ikke bare en drøm, eller et ideal, men en levende virkelighet. Dette er det poeng som Beskytteren ønsker at dere skal utvikle ved en overbevisende argumentasjon og ved å fremheve det om og om igjen. Bahá'í fredsprogrammet er, i sannhet, ikke bare én måte å oppnå målet på. Det er ikke engang det som relativt sett er best. Det er i siste instans det *eneste* effektive redskap for å opprette fredens herredømme i denne verden. Denne holdningen innebærer ikke noen total avvisning av andre løsninger tilbudt av forskjellige filantroper. Den viser bare deres utilstrekkelighet sammenliknet med Den guddommelige plan for verdensforening. Vi kan ikke unnslippe den sannhet at intet verdslig til syvende og sist kan bli varig, med mindre det understøttes og opprettholdes gjennom Guds kraft.

(25. september 1933.)

Det 'Abdu'l-Bahá mente med hensyn til at kvinner reiser seg for fred, er at dette er en sak som i aller høyeste grad angår kvinner, og når de utgjør en bevisst og overveldende opinion mot krig, kan det ikke bli noen krig. Bahá'í kvinnene er allerede organisert gjennom medlemskap i bahá'í-troen og dens administrative orden. Det kreves ingen annen organisasjon. Men de bør, gjennom undervisning og den aktive moralske støtte de gir enhver bevegelse i retning av fred, søke å utøve en sterk inn-

flytelse på andre kvinners bevissthet når det gjelder denne viktige saken.

(24. mars 1943).

Da Bahá'u'lláh proklamerte sitt budskap til verden i det nittende århundre, gjorde han det helt klart at det første skritt som var vesentlig for menneskehetens fred og fremgang, var dens forening. Som han sier: “Menneskehetens velvære, dens fred og sikkerhet er uoppnåelig, med mindre og inntil dens enhet er fast etablert” (*The World Order of Bahá'u'lláh*, s. 203). Til denne dag vil du imidlertid finne at de fleste mennesker har det motsatte synspunkt: De ser på enhet som et endelig, nesten uoppnåelig mål og konsentrerer seg først om å lege alle menneskehetens andre onder. Om de bare visste det: Disse andre ondene er bare forskjellige symptomer og bivirkninger av den grunnleggende sykdom – uenighet.

Bahá'u'lláh har videre hevdet at gjenopplivelsen av menneskeheten og helbredelsen av alle dens onder bare kan oppnås ved hjelp av hans tro....

Shoghi Effendi forteller oss at to store prosesser er i gang i verden: Den store Guds plan er stormfull i sin fremgang og arbeider gjennom hele menneskeheten. Den river ned barrierer for verdensenhets og omsmelter menneskeheten til et forenet legeme i lidelsens og erfaringens ild. Denne prosessen vil, når Gud finner at tiden er inne til det, frembringe Den mindre fred, verdens politiske forening. Menneskeheten på den tid kan liknes med et legeme som er forenet, men uten liv. Den annen prosess, oppgaven med å ånde liv inn i dette forenede legeme – med å skape sann enhet og åndelighet som vil nå sitt høydepunkt i Den største fred – gjennomføres av bahá'íene, som arbeider bevisst, med detaljerte anvisninger og under stadig guddommelig ledelse for å oppføre reisverket for Guds rike på jord, og til dette kaller de sine medmennesker og skjenker dem således evig liv.

(*Wellspring of Guidance*, 8. desember 1967, s. 131–134.)

UTDRAG FRA BREV SKREVET PÅ VEGNE AV DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

Bahá'í-troens mål er å eliminere all krig, inkludert atomkrig. Det grunnleggende prinsipp i vår tro er enhet og opprettelse av fred. Dette målet som er alle menneskers lengsel i en verden med stadig økende usikkerhet, kan bare nås ved hjelp av Bahá'u'lláhs læresetninger. Ettersom det bare er bahá'íene som kan gi disse læresetningene til menneskeheten, må vennene overveie med omhu hvorledes de vil bruke sin tid og energi, og vokte seg for å binde seg til aktiviteter som overdrevent distraherer dem fra deres primære ansvar for å spre Bahá'u'lláhs budskap.

(4. juli 1982.)

Atomnedrustning er for tiden i høy grad blitt et politisk strids-spørsmål, og demonstrasjoner finner sted ikke bare i De forente stater, men også i England og noen vesteuropeiske land. Å bare være opptatt av atomnedrustning er uoverensstemmende med bahá'í-synet på nedrustning og ville trekke troen inn i de pågående konfliktene mellom nasjoner på dette området. Det er meget klart at bahá'íene mener og tror at nedrustning er nødvendig, ikke bare av atomvåpen, men også av biologiske, kjemiske og alle andre typer våpen.

(12. januar 1983.)

Det Universelle Rettferdighetens Hus er enig med deres synspunkter om at bahá'íene må gjøre alt i sin makt for å fremme overgangen fra det nåværende system i verden med nasjonal suverenitet til et system med en verdensregjering. Dette krever en rekke beslektede aktiviteter som alle er mål i den nåværende Sjuårsplanen. Etableringen, så raskt som mulig, av grunnfestede effektivt fungerende Lokale Åndelige Råd i enhver del av verden er en av disse aktivitetene. Dette vil gi søkende alle steder et referansepunkt som de kan vende seg til for å motta veiledning og Troens lære. En annen aktivitet er å fordype troende av alle aldre i deres forståelse av og lydighet overfor Troens læresetninger. En

tredje er proklamasjon av Troen til alle samfunnslag og særlig til fremstående personer og til tankens ledere, slik at de som har som oppgave å rettlede mennesker, nøye vil lære om Troen og dens prinsipper. Derigjennom vil de lære å respektere Troen og å anvende dens prinsipper. En fjerde aktivitet er fremme av bahá'í skolering, slik at et økende antall troende vil bli i stand til å analysere menneskehetens problemer på alle områder og vise hvorledes troens læresetninger kan løse dem. En femte er utviklingen av relasjonene mellom Det internasjonale bahá'í-samfunnet og De forente nasjoner, både i direkte forbindelse med de høyeste FN-institusjonene og på grasrotnivå i områder for landbruksutvikling, utdanning, osv.

Som dere uten tvil vet, antydet Beskytteren at menneskehetens utvikling fra dens nåværende kaotiske tilstand frem til bahá'í verdenssamveldet ville være lang og gradvis. Fremveksten av en verdensmyndighet og påbegynnelsen av Den mindre fred er en hovedforvandling i denne prosessen. Den vil bli fulgt av andre stadier i Troens utvikling som skissert av Shoghi Effendi i hans skrifter.

(19. januar, 1983.)